

МИЛЕНА ИВАНОВА

379 дни с
МИЛЕН ЦВЕТКОВ

*Историята на една
чакана любов*

под редакцията на Георги Тошев

СЪДЪРЖАНИЕ

КРАЯТ КАТО НАЧАЛО

Първа глава	
ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН	9
Втора глава	
ЗАПОЗНАНСТВОТО	37
Трета глава	
ПРОДЪЛЖЕНИЕТО	59
Четвърта глава	
МИЛЕН В ПРЕДСТАВАТА МИ	73
Пета глава	
МИЛЕНИНОТО ЩАСТИЕ	70
Шеста глава	
МИЛЕН В НАШАТА ВТОРА КЪЩА	87
Седма глава	
СДОБРЯВАНЕТО	115
Осма глава	
НЕВИДИМИТЕ ПРЕЧКИ	119
Девета глава	
НАШИЯТ ПОСЛЕДЕН ДЕКЕМВРИ	133
Десета глава	
ПОСЛЕДНИТЕ НИ ДНИ	149
Единайсета глава	
ЗНАЦИТЕ	163
Дванайсета глава	
ТРУДНОТО СБОГУВАНЕ	173
P. S.	183

КРАЯТ КАТО НАЧАЛО

Тази книга е за живота. За един човек, който обичаше живота.

Милен Цветков бе щедър, чепат, непредсказуем, журналист, приятел.

Животът му бе кратък. Позицията – категорична.

Тази книга е разказ за Милен. Субективен, личен поглед на жената до него в последните му години тук.

Срещнах се с Милена след смъртта на Милен. Тя разказа за тяхната красива история.

Милен сподели с мен за Милена два месеца преди да си тръгне. Нарече я „голямата ми любов“. Беше искрен.

Съгласих се да помогна на Милена да говори за Милен, за да лекува травмата от тежката загуба.

Защото животът продължава. А Милен го обичаше.

Тази книга е за любовта.

И паметта.

Георги Тошев

си казах: „Ето това е моят Милен!“ Весел, удовлетворен, с ентузиазъм и желание за работа, защото, няма да крия, през последните месеци беше много разочарован, замислен, утрижен и огорчен. Дадох му химикал и тетрадка и започна да пише...

„Мерките в Германия и в България са едни и същи. Видео от предаването и видео на Муџаф.

Юрисдикцията на шаба. Пътването е вои на недоверие. Въпрос към кмета на Созопол – за чужденците.

ОБИЧАМ ТЕ

Наближаваше 18 часът. Милен продължаваше да записва някакви неща, докато аз говорех с клиентка по телефона. Вайбърът му звънна, вдигна през таблета на говорител. Беше дъщеря му Калина, която му разказа за празничния обяд с майка си, как са прекарали деня. Милен ѝ обясняваше, че трябва да излиза да се разхожда, да не седи вкъщи затворена и да не се страхува прекалено. Говориха около десет минути. Стана дума и за сина му, Боян, Калина му каза, че си пишат по Вайбър, който Милен му беше инсталирал наскоро, и малкият ѝ брат бил много щастлив.

В един момент Калина попита:

– Ти къде си?

– С Милена сме. Пригответе си обяд и сме заедно. Обичам те!

– И аз те обичам, тати!

Приключиха. Той продължи да си води записки. По едно време погледнах часовника и видях, че е станало шест часът:

– Става късно, нали искаше да излизаш.

Той отговори, четейки нещо във Фейсбук.

– Да, сега тръгвам. Има време до осем, няма да се бавя, до четиресет минути ще се върна.

Стана, премести таблета на перваза на прозореца, без да го изключва, там го държеше. Отново се мушна зад телевизора. Най-накрая успя да свърже единия кабел и ми пусна да слушам класическа музика през интернет, докато се прибере и седнем да гледаме филм. Имах още малко да довърша в кухнята. Започна да се облича и докато се обуваше в коридора, попита:

– Розовата ми риза тук ли е?

– Да.

– Изпрана ли е?

– Да. Вчера я изпрах. Искаш ли да я изгледа?

– Още какви ризи имам тук, че нали си имам две къщи и вече не помня?

– И бялата, и бледооливата са тук.

Седеше обут на вратата, търсейки си ключовете, и каза:

– Може ли да видя розовата риза, за да ти кажа дали да я гладиш.

Занесах я до вратата, той я погледна и каза:

– Яката не се е изпрала. Как я пра?

– В пералнята.

– Виж, любов моя, моите ризи се перат първо на ръка около яката, като женските, защото се цапат много от пудрата.

Попита:

– Имаме ли препарат?

И влезе с обувките в банята. Подадох му препарат, напръска яката и каза:

– След три минути я изтъркай с четката и след това я изпери отново.

– Ако държиш утре да си с нея, времето навън е топло, ще я простра и ще изсъхне.

„Добре. Благодаря ти“ отиде към вратата. Взе ключовете от колата и тръгна. След което се върна два пъти. Затворих вратата, а той звънна след секунди.

– Извинявай, забравих си ключовете от къщи.

Почна да ги търси по джобовете на якетата си.

– Бебче, пак ли започва голямото търсене?

Той винаги си търсеше нещо – очила, документи, ключове, портфейл или някакви дребни неща. За другото беше подреден.

– Какво да направя, като имам толкова много неща и две къщи.

Тръгна отново и малко преди да затвора вратата, се сети, че не си е взел и документите. Върна се. Намери ги. Помоли ме да сменя чаршафите с неговите любими, които купи, защото моите са много светли, а той обича по-топли и тъмни цветове, погледна ме с онзи поглед за сбогуване, който никога няма да забравя, и каза: „Обичам те!“.

– Обичам те – и затворих вратата.

Седмица след катастрофата започнах да възстановявам вечерта на този ден. Започнах да си връщам паметта. Припомнях си детайлите, какво си казахме на вратата. И се сетих за погледа му. Беше за сбогуване. Душата му ме гледаше през очите му и си вземаше довиждане с мен. Това усетих аз. Душата винаги знае кога е приближило времето да си тръгне. Вече ясно осъзнавам, че той се върна, за да ме погледне още веднъж, за последно. Не един, не три, а два пъти. А все ме питаше „Защо три, любов, защо три?“ Може би, ако се беше върнал един или три пъти, сега щеше да е жив... но вторият път беше за сбогуване, с поглед, който казваше: „Обичам те, моля те, прости ми, че си тръгвам, ти си силна и знам, че ще се справиш“.

Милен искаше да живее. Не се беше отказал, напротив. Сигурна съм, че последните му мисли, докато е пътувал в колата, са били за нас, за децата му и работата му. Много хора сега ме питат: „Какво ли си е мислил последно преди удара?“ Не можем да знаем с точност, но в едно съм сигурна. Напусна ни щастлив. И спокоен. Последният му ден беше един от хубавите в краткия му живот.

– Ти си най-хубавото нещо в живота ми освен децата ми. Къде беше преди десет години?

– Преди десет години нямаше да се получи. Сега му е било времето.

А той повдигна вежди и попита:

– Така ли смяташ?

– Да. Така смятам.

Вече простирах ризата на балкона. Все още времето беше топло, подухваше лек ветрец и си казах:

– Чудесно, ще изсъхне за час и след това ще я изгладя.

Тръгнах да сменям чершафите, но нещо ме спря. Помислих си, че след малко ще ги оправя. Исках да честитя празника на няколко души. Седнах на масата в трапезарията и започнах да избирам телефоните. Проведох няколко разговора в разкази как сме прекарвали празника. Седях, смеех се и разговарях, но сърцето ми бе свито. Докато моята приятелка ми обясняваше как е готвила дроб сарма по някаква нова рецепта, която много добре ѝ се получила, защото ѝ споделих, че следващата ми готварска задача от Милен е такава, започнах да си мисля, че трябва да му се обадя, за да купи чипс за филма. Тръгнах да му пиша, но отново нещо ме спря. Казах си: „Няма да ядем чипс днес“.

И продължих да бърбля по телефона. Телевизорът беше изключен. Милен беше пуснал музика. Не бях влизала и във Фейсбук от няколко часа. Обади се Мария.

– Миленче, Христос Воскресе!

– Воистина Воскресе!

– Как си, да те чуя.

В този момент вайбърът на таблета на Милен започна да дрънчи през секунди. И аз с шеговит тон казах на Мария:

– Някой много упорито пише на Милен, – но продължихме да си говорим, докато напрежението в мен сериозно започна да расте и не се съдържах: – Това не е обичайно. Чак пък толкова много хора да му пишат накуп. Нещо става.

– Добре, иди и виж, прочети кой му пише.

– Не. Това си е неговото лично пространство.

Затворихме телефона. Тръгнах към спалнята да сменя чаршафите, а вайбърът продължаваше да дрънчи. Реших да му звънна. Вече усещах, че много се бави, и си помислих, че може да е решил да мине да види Боян. Звъннах. Телефонът прекъсна. Набрах втори път, пак ме изхвърли. Писах на вайбър: „Бebче, обади ми се веднага, притеснявам се. Какво става?“. Отговор не дойде. В този момент вайбърът на таблета му звънна, погледнах – Калина, и вече истински притеснена си позволих да вдигна.

– Милена, тати при теб ли е?

– Не, Калина. Той излезе преди малко.

– Защото някакви хора пишат на мама, че тати е попаднал в катастрофа и е загинал на път за болницата.

Усетих как ми прималва. Паниката започна да нахлува.

– Не, спокойно, това не е възможно. Това са някакви жълти неща. Каж ми кой ви пише, какви са тези хора, нека майка ти се свърже с тях и разбере. Калина, проверете и веднага ми се обади, моля те!

Взех телефона ѝ, за да имам връзка с нея, в случай че вайбърът се изключи, и като затворих, на екрана започнаха да изскачат десетки съобщения: „Милене, как си, добре ли си, къде си?“, „Милене, моля те, дай обратна връзка“... Много хора му пишеха в този момент. Явно точно бяха съобщили по новините.

Не гледах телевизия, разбрах от Калина.

Звъняха и двата телефона. Една приятелка, втора, трета...
Не помня. Нищо не помня.

Гласове:

– Спокойно!

– Дишай!

– Това не е истина и дори да има катастрофа, той е жив и ще се справи.

Служебният телефон, звънеше Ани, моя клиентка:

– Ейче, звъня ти само да ти кажа, че съм с теб, изпращам ти цялата си любов и светлина. Бог да бъде с теб!

– Ани, но това не е вярно, нали?

– За съжаление е вярно, защото един от източниците, през които излезе новината, е Нова телевизия.

Усещах как страхът ме завладява. Не можех да дишам. Обадох се на мама:

– Мамо, нещо се е случило с Милен, но още не знам какво е. Съзнанието ми не може да го приеме.

Не мога да дишам.

Помня, че мама само повтаряше:

– Спокойно, Мими, моля те, спокойно, дишай, дишай. Веско тръгна към теб, всеки момент ще дойде.

Не можех да се разплача. Вцепенена. Невярваща. Опитвах се да си поема дъх. В този момент отново се обади Калина. Не помня много добре точно какво говорихме, само думите: „Милена, вярно е“.

Милото момиче беше толкова уплашено. Не можех да продължа. Нещо в мен отказваше да говори.

Синът ми пристигна. Домът ми се напълни с приятели. Не ги виждах. Обади се близка на Милен:

– С кого говоря?

– Милена...

– Не ми звучите добре, имате ли нужда от нещо, притеснявам се за вас, като ви слушам, сама ли сте?

... Прекъснах разговора. Не помня. Нищо. Сигурно има около два часа, в които не знам какво съм говорила и какво се е случило. Седях на масата в хола. Някой ми даде успокоително хапче. Позвънихме на телефон 112, за да получим информация къде е Милен. Моя приятелка, адвокат, се обади, за да разбере повече. От моргата в „Пирогов“ потвърдиха, че тялото на Милен е там, и казаха, че най-вероятно на следващия ден ще се обадят, за да отида да го разпозная. Те всички знаят, че е Милен Цветков, но законовите процедури са такива.

Слушах всичко, но все едно не се отнасяше за мен. Отказах да го приема.

ХРОНИКА НА ЕДНА (НЕ)ПРЕДИЗВЕСТЕНА СМЪРТ

Фаталният край. Не можех да чета информацията за инцидента. Една година събирам сили, за да приема фактите. Като черна хроника е всичко, свързано с този ден:

Милен загина в жестока катастрофа. Фаталният сблъсък между два джипа става край мол „Парадайс“ в София навръх Великден. Той издъхва на път за болницата. Лекарите установяват много тежки травми от силния удар, който свидетели описват като бомба. Милен е чакал на червен светофар, когато другата кола се забила в задната част на автомобила му. Водачът, предизвикал инцидента, е 22-годишният Кристиан Николов, шофирал под въздействието на наркотици.

Приключи разследването на катастрофата. Обвинението е за умишлено причиняване на смърт при пътно-транспортно произшествие.